

בבית המשפט העליון

רע"א 1249/12

רע"א 2025/12

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקשת ברע"א 1249/12 : לידר ניהול ופיתוח בע"מ
 המבקשים ברע"א 2025/12 : 1. שרבט מלכיאל ובניו בניה לעם בע"מ
 2. מלכאיל שרבט

נגד

המשיבה ברע"א 1249/12 : שרבט מלכיאל ובניו לעם בע"מ
 המשיבה ברע"א 2025/12 : לידר ניהול ופיתוח בע"מ

בקשות רשות ערעור על פסקי דין של בית המשפט המחוזי
 בתל-אביב-יפו מיום 14.1.2012 בהפ"ב [35850-06-11](#)
 [פורסם בנבו] שניתן על ידי כבוד השופטת א' נחליאלי-
 חיאט ומיום 15.11.2011 בהפ"ב [12391-06-11](#) [פורסם
 בנבו] שניתן על ידי כבוד השופטת י' שבח

בשם המבקשת ברע"א 1249/12 : עו"ד ד' שורץ-אשתר

בשם המבקשים ברע"א 2025/12 : עו"ד ד"ר א' גלבוץ

מיני-רציו:

* טוב ייעשה בורר אם יציין בפסק או בהחלטה, בייחוד באשר לקביעות העיקריות בהם, האם מדובר
 ב"פסק ביניים" או ב"החלטת ביניים"; מכוח הסכמה משתמעת, עשוי אדם להיחשב צד להסכם
 בורות, גם אם לא חתם עליו באופן פורמאלי.

* בורות – פסק בורר – פסק-ביניים

* בורות – פסק בורר – פסק סופי

* בורות – בורר – החלטת ביניים

* בורות – צדדים לבוררות – צד שאינו חתום על הסכם הבוררות

* בורות – החלטות של בית-משפט – רשות ערעור

המבקשת ברע"א 1249/12 שהנה המשיבה ברע"א 2025/12 (להלן: המבקשת), והמשיבה ברע"א
 1249/12 שהינה המבקשת ברע"א 2025/12 (להלן: המשיבה), התקשרו בהסכם להקמת מיזמי בניה.
 מחלוקות שהתגלעו בין הצדדים הועברו לבוררות. הבורר נתן החלטת ביניים בה התווה את הדרך

להתחשבנות בין הצדדים לקראת מתן פסק בוררות סופי. בימ"ש המחוזי אישר את החלטת הביניים וקבע כי היא מהווה פסק דין חלקי הניתן לאישור על-ידו. בימ"ש הוסיף כי בהעדר התנגדות לבקשה ובהעדר בקשה לביטולה, יש לאשר את כל החלקים בהחלטת הביניים "המהווים סעד סופי". המבקשת ברע"א 1249/12 טוענת כי שגה בימ"ש משסיווג את החלטת הביניים כפסק בוררות סופי וכי שגה בימ"ש עת יישם את ההלכה בדבר אישור החלטת ביניים כפסק דין, שכן אין מדובר בהחלטה ששמה קץ למחלוקת הואיל, וטרם נפסקו הסעדים הכספיים שנתבעו; מחלוקת נוספת עוסקת בהסדר אליו הגיעו הצדדים במהלך הבוררות בנוגע למגרשים שרכשו בעבר. פסק בורר עסק בהתחשבנות בין הצדדים בקשר למגרשים ונקבע בו כי פסקו מחייב גם את משיב 2. בימ"ש המחוזי אישר את פסק הבורר ודחה את בקשת המשיבים לביטולו. המשיבים טוענים בבקשתם ברע"א 2025/12 כנגד אישור בימ"ש את קביעתו של הבורר כי משיב 2 הנו ערב של המשיבה ומהווה צד לבוררות.

בית המשפט העליון (השופט י' דנציגר) דחה את הבקשות ופסק כי:

רשות ערעור על החלטת בימ"ש לפי חוק הבוררות אינה ניתנת כעניין שבשגרה, אלא במקרים המעוררים שאלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים לסכסוך, או כאשר שיקולי צדק או מניעת עיוות דין מחייבים את התערבות בימ"ש העליון, בפרט כאשר מתבקשת רשות ערעור על פסקי דין שעניינם ביטול או אישור פסקי בוררות.

באשר לבקשה ברע"א 1249/12, די בכך שהמבקשת כלל לא הגישה בבימ"ש המחוזי בקשה לביטול פסק הבוררות או התנגדות לבקשת המשיב 2 לאישור החלטת הביניים כדי לדחות את בקשת רשות הערעור מבלי להידרש לטענות לגופה. המבקשת אף לא פנתה לבימ"ש בבקשה להארכת מועד להגשת התנגדות. משכך, טענות המבקשת במסגרת בקשת רשות הערעור מועלות לפני בימ"ש העליון לראשונה. לכן, לא יהיה בדחיית בקשת רשות הערעור דנן כדי לגרום לעיוות דין בעניינה של המבקשת, אשר במחדלה שלה לא עשתה את הדרוש לשם קידום ענייניה המשפטיים; אמנם מוטב היה לו ציין בימ"ש בפסק דינו מהם אותם חלקים בפסק הבוררות אותם הוא מאשר כפסק דין. הקביעה כי מאושרים החלקים בפסק הבוררות "המהווים סעד סופי" אין די בה, שהרי אחת הדרכים המרכזיות להבחין בין "פסק ביניים" לבין "החלטת ביניים" במסגרת בוררות היא דרך "מבחן הסעד", לפיו בוחן בימ"ש האם בקטע כלשהו של ההתדיינות לפני הבורר קיבל צד את הסעד הסופי שביקש או חלק ממנו או שמא הוא נשלל ממנו. ואולם, אין בכך כדי להועיל למבקשת, שלא הגישה בקשה לביטול הפסק ולא התנגדה לאישורו; בשולי הדברים ציין בימ"ש כי טוב ייעשה בורר אם יציין בפסק או בהחלטה, בייחוד כאשר לקביעות העיקריות בהם, האם מדובר ב"פסק ביניים" או ב"החלטת ביניים".

באשר לבקשה ברע"א 2025/12, לא ייגרם עיוות דין אם תידחה הבקשה לקבלת רשות ערעור. בימ"ש המחוזי בחן לעומק את טענותיהם ודחה אותן בהתבססו כדבעי על הפסיקה והספרות בתחום. בנוסף, אין המשיבים מלינים אלא על אופן יישום ההלכות המשפטיות על נסיבות המקרה, ומשכך אין הם מעוררים כל שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור; למעלה מן הצורך ציין בימ"ש כי כדין קבע בימ"ש המחוזי שמכוח הסכמה משתמעת עשוי אדם להיחשב צד להסכם בוררות גם אם לא חתם עליו באופן פורמאלי. משיב 2 לקח חלק פעיל בהליך הבוררות והציע מיוזמתו לשמש ערב למשיבה 1 לעניין חיוביה במסגרת ההסדר בנושא המגרשים. אותו הסדר נערך במהלך הבוררות עצמה וקיבל תוקף של החלטת בורר. משכך, נדחתה טענת המשיב 2 כי החלטת הבורר לעניין זה אינה מחייבת אותו.

החלטה

לפני שתי בקשות רשות ערעור, אשר החלטתי לדון בהן במאוחד. הבקשה הראשונה ברע"א 1249/12 מופנית כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופטת א' נחליאלי היאט בתפקידה כרשמת בית המשפט המחוזי) **בהפ"ב 35850-06-11** [פורסם בנבו] מיום 14.1.2012, במסגרתו אושרה כפסק דין החלטת ביניים של הבורר, השופט (בדימוס) א' שטרוזמן (להלן: הבורר), מיום 11.3.2009 שניתנה במסגרת בוררות המתנהלת בין המבקשת באותה בקשה ובין המשיבה. הבקשה השנייה ברע"א **2025/12** [פורסם בנבו] מופנית כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו (השופטת י' שבח) **בהפ"ב 12391-06-11** [פורסם בנבו] מיום 15.11.2011, במסגרתו אישר בית המשפט את קביעתו של הבורר כי מר מלכיאל שרבט, המבקש 2 (להלן: מר שרבט), הינו ערב של המבקשת באותה בקשה וכי הוא מהווה צד לבוררות.

תמצית עובדות המקרה

1. ביום 31.5.1994 התקשרו המבקשת ברע"א 1249/12 שהינה המשיבה ברע"א **2025/12** [פורסם בנבו] (להלן: לידר), חברה העוסקת בנדל"ן (בשמותיה הקודמים: לידר קומפני (קלקיליה) בע"מ ולידר קומפני (קלקיליה) 1992 בע"מ), והמשיבה ברע"א 1249/12 שהינה המבקשת ברע"א **2025/12** (להלן: שרבט), חברה פרטית העוסקת במקרקעין והמצויה בשליטתו ובניהולו של מר שרבט, בהסכם מסגרת (להלן: ההסכם) להקמת מיזמי בניה משותפים (להלן: השותפות). לימים נתגלעה מחלוקת בין הצדדים בנוגע לניהול השותפות, ועל-כן חתמו לידר ושרבט, כשרבט חותמת באמצעות מר שרבט ביום 30.11.2000, על הסכם בוררות ספציפי לפיו יועברו חילוקי הדעות ביניהן להכרעה לפני הבורר.

2. הבוררות התנהלה במשך מספר שנים, כאשר במהלכה עתרה לידר לפירוק השותפות ואילו שרבט טענה בין היתר שיש להשלים את הבניה על מגרשים שנרכשו בעבר על-ידי השותפות. ביום 11.3.2009, לאחר שהצדדים טענו לפני הבורר את טענותיהם העקרוניות במחלוקות ביניהם, נתן הבורר את החלטת הביניים מושא בקשת רשות הערעור הראשונה (להלן: החלטת הביניים), במסגרתה התווה את הדרך להתחשבנות בין לידר ובין שרבט לקראת מתן פסק בוררות סופי, שטרם ניתן נכון למועד כתיבת שורות אלה. ביום 21.6.2011 פנתה שרבט לבית המשפט המחוזי בבקשה

כי יאשר את החלטת הביניים וזאת על-פי סעיף 23 [לחוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות).

3. בפסק דינו מיום 14.1.2012 קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה, וקבע כי החלטת הביניים מהווה פסק דין חלקי הניתן לאישור על-ידו על סמך [רע"א 10720/07](#) יונה נ' ט.א.ד.ר חברה לעבודות בניין בע"מ (פורסם בנבו), 31.8.2008 (להלן: עניין יונה), לפיו ניתן לאשר פסק דין בוררות "אם בקטע כלשהו של ההתדיינות קיבל התובע את הסעד הסופי שביקש או חלק ממנו או שהוא נשלל ממנו". בית המשפט הוסיף כי בהיעדר הליך התנגדות לבקשה ובהיעדר בקשה לביטול החלטת הביניים, הרי שיש לאשר את כל החלקים בהחלטת הביניים "המהווים סעד סופי".

4. מחלוקת נוספת באשר לאותה בוררות עוסקת בהסדר אליו הגיעו הצדדים במהלך הליך הבוררות (להלן: ההסדר) לפיו תרכוש שרבט מלידר את חלקה בבעלות שני מגרשים בהוד השרון (להלן: המגרשים) שנרכשו בעבר על-ידי השותפות, תמורת מיליון ש"ח. פסק הבוררות מושא הבקשה השנייה, מיום 23.5.2011, עסק בהתחשבנות בין שתי החברות בקשר לאותם מגרשים ולקיזוז הוצאות שהגיעו לשרבט בגין חניון שנבנה בהם (להלן: פסק הבורר). לאחר מספר דיונים בעניינים אלו פסק הבורר כי על שרבט לשלם ללידר סכומי כסף שונים. עוד קבע הבורר כי מר שרבט הינו צד לבוררות וכי משכך פסק הבוררות מחייב גם אותו.

5. כנגד קביעה זו פנו שרבט ומר שרבט לבית המשפט המחוזי בבקשה לביטול פסק הבורר (להלן: בקשת הביטול) בעילות של חוסר סמכות ופגיעה בעקרונות הצדק הטבעי מכוח סעיפים 24(3) ו-24(10) [לחוק הבוררות](#), בהתאמה. במקביל פנתה לידר לבית המשפט בבקשה לאישור פסק הבורר. במסגרת בקשת הביטול טען מר שרבט כי הוא לא נתן הסכמתו להיות צד לבוררות, ומשכך פסק הבוררות ככל שהוא מתייחס אליו באופן אישי ניתן בחוסר סמכות ועל-כן בטל ומבוטל. עוד טען מר שרבט כי אמנם הסכים במהלך הבוררות לשמש ערב לחיובה של שרבט בגין המגרשים, אולם תנאי ההסדר לו היה ערב שונו באופן מהותי כך שלמעשה נכרת בין הצדדים הסדר חדש. שינוי זה, כך לטענתו, מפקיע את מחויבותו כערב. לידר שללה את טענותיו של מר שרבט מכל וכל ואף טענה כי היה זה מר שרבט אשר הכניס עצמו לבוררות ביוזמתו, משהציע לערוב לחיובה של שרבט לשלם ללידר את התמורה המגיעה לה במסגרת ההסדר.

6. בית המשפט המחוזי דחה את בקשת הביטול, וקיבל את בקשת לידר לאישור פסק הבורר. בית המשפט קבע כי אמנם מר שרבט אינו חתום על הסכם הבוררות, אולם לכלל היסודי לפיו רק הצדדים החתומים על תנית הבוררות הם אלו שכפופים לתוצאות הבוררות, קיימים חריגים לא מעטים, כאשר ניתן לאתר כוונה מכללא להשתתפות בהליך הבוררות. בית המשפט קבע כי ניתן להסיק במקרה דנן קיומה של כוונה כאמור, שכן מר שרבט נטל חלק פעיל במהלך הבוררות כולה והוא שהציע במו פיו את עסקת רכישת החלק של לידר במגרשים ואף הציע לשמש ערב להתחייבויותיה של שרבט. בית המשפט הוסיף וציין כי בהינתן שמר שרבט הינו בעל השליטה בשרבט ומנהלה וכן נוכח העובדה כי הוא שחתם בשם שרבט על הסכם הבוררות, הרי שהוא שימש למעשה "ידה הארוכה" של שרבט בהליך הבוררות, ועל-כן יש לראות בו "צד קרוב", וכמי שמתקיימת בינו לבין שרבט זהות אינטרסים וקרבה משפטית. בית המשפט קבע עוד כי על רקע זה טענתו המאוחרת של מר שרבט כי אין הוא כבול בבוררות מנוגדת לעיקרון תום הלב. לפיכך פסק בית המשפט כי מר שרבט כפוף לדיוני הבוררות ולפסק הבוררות שיצא מלפניו.

באשר לטענה כי מר שרבט אינו משמש עוד ערב מחמת שינוי החוזה קבע בית המשפט כי אין בידיו לקבלה משמדובר בטענה מהותית אשר אינה נכללת במסגרת סמכויותיו בביטול פסק בורר, וציין כי גם אם נפלה שגגה בפסק הבורר בנקודה זו אין בה כדי לגרום לעיוות דין בעניינו של מר שרבט. לפיכך אישר בית המשפט את פסק הבורר.

תמצית נימוקי הבקשות

רע"א 1249/12

7. בבקשתה טוענת לידר כי שגה בית המשפט משסיווג את החלטת הביניים כפסק בוררות סופי, בעוד מהותה, תוכנה, משמעותה והתנהגות הצדדים על-פיה מעידים כי מדובר בהחלטת ביניים בלבד. חיזוק לכך מוצאת לידר בכתבי טענות מטעם שרבט בהם הביעה אף היא את דעתה כי מדובר בהחלטת ביניים בלבד. עוד נטען כי טעה בית המשפט כשהתייחס להחלטת הביניים כאל מקשה אחת ולא פירט כנדרש אלו רכיבים מתוכה ניתנים לאישור כפסק דין. לבסוף טוענת לידר כי שגה בית המשפט עת יישם את ההלכה בדבר אישור החלטת ביניים כפסק דין, שכן על-פי "מבחן הסופיות" כמו גם על-פי "מבחן הסעד", אין מדובר בהחלטה אשר שמה קץ למחלוקת בין הצדדים הואיל וטרם נפקו הסעדים הכספיים שנתבעו על-ידם.

רע"א 2025/12

8. בבקשתם טוענים שרבט ומר שרבט כי אין די בהשתתפותו של מר שרבט בדיוני הבוררות כדי להביא לחיובו האישי בהינתן העובדה כי הוא לא הביע את הסכמתו להיות צד לבוררות. כן נטען כי הבורר לא הכריע בכל המחלוקות לעניין המגרשים, וכי היה ראוי להחזיר את הדיון לבורר לשם השלמת ההכרעה. לחלופין טוען המבקש כי התחייבותו כערב הותנתה בקבלת מימון לבנייה. בהיעדר מימון כאמור, אין כל נפקות משפטית להיותו ערב.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בשתי הבקשות על כלל נספחיהן, הגעתי למסקנה כי דינן להידחות וזאת אף בלא צורך להידרש לתגובות עליהן. רשות ערעור על החלטת בית משפט לפי חוק הבוררות אינה ניתנת כעניין שבשגרה, אלא במקרים המעוררים שאלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים לסכסוך, או כאשר שיקולי צדק או מניעת עיוות דין מחייבים את התערבות בית משפט זה [ראו: רע"א 3680/00 גמליאלי נ' מגשימים כפר שיתופי להתיישבות חקלאית בע"מ, פ"ד נו(6) 605 (2003); רע"א 9041/05 "אמרי חיים" עמותה רשומה נ' ויזל (פורסם בנבו), 6.9.2007], זאת בפרט כאשר מתבקשת רשות ערעור על פסקי דין שעניינם ביטול או אישור פסקי בוררות [ראו: רע"א 3505/00 רם חברה לעבודות הנדסיות בנין ושוברי גלים בע"מ נ' אחים שורק בע"מ (פורסם בנבו), 11.7.2000]; רע"א 10123/07 צביק נ' מולד את מולדבסקי (פורסם בנבו), 25.2.2008].

10. באשר לבקשה הראשונה ברע"א 1249/12, די בכך שלידר כלל לא הגישה בבית המשפט המחוזי בקשה לביטול פסק הבוררות או התנגדות לבקשת שרבט לאישור החלטת הביניים כדי לדחות את בקשת רשות הערעור מבלי להידרש לטענות לגופה. משהוגשה בקשה לאישור פסק הבוררות מטעם שרבט, הרי שלפי סעיף 27 לחוק הבוררות ותקנה 10 לתקנות סדרי הדין בענייני בוררות, התשכ"ט-1968, על המתנגד לבקשה להגיש התנגדותו תוך 15 יום מיום שקיבל הודעה על הגשתה, ועליו לעשות כן במועד אשר אינו מאוחר מחלוף 45 יום מיום מתן הפסק או מן היום שהפסק הגיע לידי [להרחבה ראו: סמדר אוטולנגי בוררות – דין ונוהל כרך ב' 915 (מהדורה רביעית מיוחדת, 2005) (להלן: אוטולנגי)].

מן המסמכים שלפני עולה כי לידר מעולם לא הגישה בקשה לביטול פסק הבוררות או התנגדות לבקשת שרבט לאישור החלטת הביניים, ואף לא טרחה לפנות לבית המשפט בבקשה להארכת מועד להגשת התנגדות. משכך, טענות לידר במסגרת בקשת רשות הערעור מועלות למעשה לפני בית משפט זה לראשונה. על-כן, ברי שלא יהיה בדחיית בקשת רשות הערעור דנן כדי לגרום לעיוות דין בעניינה של לידר, אשר במחדלה שלה לא עשתה את הדרוש לשם קידום ענייניה המשפטיים.

11. בבחינת למעלה מן הצורך אוסיף כי אכן, כפי שטענה לידר, מוטב היה לו ציין בית המשפט בפסק דינו מהם אותם חלקים בפסק הבוררות אותם הוא מאשר כפסק דין. הקביעה כי מאושרים החלקים בפסק הבוררות "המהווים סעד סופי" אין די בה שהרי אחת הדרכים המרכזיות להבחין בין "פסק ביניים" לבין "החלטת ביניים" במסגרת בוררות היא דרך "מבחן הסעד", על-פיו בוחן בית המשפט האם בקטע כלשהו של ההתדיינות לפני הבורר קיבל צד את הסעד הסופי שביקש או חלק ממנו או שמא הוא נשלל ממנו [אוטולנגי, בעמ' 760; עניין יונה, בפסקה 28 להחלטתי]. ואולם, כפי שכבר ציינתי לעיל, אין בכך כדי להואיל במאום ללידר, שלא הגישה מצדה בקשה לביטול הפסק ומשלא התנגדה לאישורו.

12. בשולי הדברים אבקש להתייחס בקצרה לדברים בהם חתם הבורר את פסק דינו:

"הפסיקה הסופית, שאין חזרה ממנה, וניתנת, אולי, לאישור בית המשפט, והחלטות ביניים, שניתנות לשינויים ולהתאמות במהלך הביצוע של הפסיקה הסופית שזורות בכל קביעותי. אינני רואה צורך לטרוח בהבחנות של כל פרק וכל קטע מדברי כדי לקבוע את מעמדם המשפטי, אם הגדרת הסופיות נאה להם או כותרת "החלטה" ראויה להן. דייני בשלב [כך במקור] אם אביע דעתי שהקביעה הקובעת את פירוק השיתוף היא סופית ואמנע מהבעת דעה על מעמדה של כל קביעה אחרת. אם פסיקה כזו ניתנת לאישור בית המשפט מכח חוק הבוררות ובית המשפט יתבקש לאשר את הפסיקה, חזקה על עורכי הדין שיעשו מלאכתם נאמנה בהפרדה בין נושאים שעניינם נקבע סופית לבין החלטות ניתנות לשינויים במהלך הביצוע של הפסק הסופי." [ההדגשות הוספו, י.ד.].

13. כידוע, ההבחנה בין פסק דין חלקי לבין החלטה אחרת הינה סבוכה ומעוררת התדיינות משפטית רבה [ראו למשל: [ע"א 6058/93 מנדלבלט נ' מנדלבלט, פ"ד נא\(4\) 354 \(1997\)](#)], בפסקה 16 לפסק דינה של השופטת ד' דורנר (להלן: עניין מנדלבלט). קושי זה לא פסח על תחום הבוררות (ראו: אוטולנגי, בעמ' 759), במסגרתו נדרשת הבחנה בין "פסק ביניים" – "המכריע בנושא הבוררות חלקים חלקים" (ראו פריט י"ז לתוספת הראשונה [לחוק הבוררות](#)) – לבין "החלטת ביניים" [ראו: [רע"א 296/08](#) ארט-בי חברה בערבות מוגבלת (בפירוק) נ' עיזבון ליברמן (פורסם בנבו), 5.12.2010], פסקה 89 לפסק דיני (להלן: עניין ארט-בי). לצורך ההבחנה בין השניים נפסק כי יש להיזקק למבחנים שנקבעו לצורך ההבחנה בין פסק-דין חלקי להחלטה אחרת של בית-משפט [ראו: [ע"א 33/89 ולקו חברה לבניין ועבודות עפר בע"מ נ' החברה לפיתוח חוף אילת בע"מ, פ"ד מה\(4\) 497, 509 \(1991\)](#) (להלן: עניין ולקו)], ובכלל זה ל"מבחן הסעד" (עניין מנדלבלט, שם). להבחנה בין "פסק ביניים" לבין "החלטת ביניים" נודעת חשיבות רבה בתחום הבוררות. דוגמא אחת לכך היא כי על החלטת ביניים לא ניתן להגיש בקשה לביטול הפסק לפי סעיף 24 [לחוק הבוררות](#) [ראו: [רע"א 3610/98](#) ז.ט. בינוי ונכסים להשכרה בע"מ נ' קרמיטל אי.אל בע"מ (פורסם בנבו), 12.11.1998]. עוד ראו: עניין ארט-בי, בפסקה 94 לפסק דיני].

14. אוסיף ואציין כי על רקע הצורך והחשיבות הטמונים בהבחנה בין "פסק ביניים" ו"החלטת ביניים", דבריו של הבורר כפי שמובאים לעיל מעוררים לדידי מידה מסוימת של אי-נחת.

בהתחשב בכך שהבורר מכיר לעומק את המחלוקת העובדתית והמשפטיות בין הצדדים לפניו, דומה כי מטעמים של יעילות דיונית, טוב ייעשה בורר אם יציין בפסק או בהחלטה, בייחוד באשר לקביעות העיקריות בהם, את טיבם, קרי: האם מדובר ב"פסק ביניים" או שמא ב"החלטת ביניים" (מבלי שהדבר יחייב את בית המשפט הדן בפסק הבוררות. ראו: עניין ולקו, שם). עניין זה מתבקש במיוחד במקרה כגון דא, בו ניכר כי הבורר בעצמו היה מודע לקושי לסווג את החלטותיו בציינו כי קיים פתח להתדיינות עתידית נוספת בנושא ההתחשבנות הכספית בין הצדדים.

על-כל פנים, דבריי אלו נאמרים בבחינת למעלה מן הצורך ומובן כי אין בהם כדי לשנות מן העיקר לצורכי בקשה זו, והוא כי דינה להידחות.

15. באשר לבקשה השנייה [ברע"א 2025/12](#), בניגוד לטענותיהם של שרבט ומר שרבט איני סבור כי ייגרם עיוות דין באם תידחה בקשתם לקבלת רשות ערעור. בית

המשפט המחוזי בחן לעומקן את טענותיהם ודחה אותן בהתבססו כדבעי על פסיקתו של בית משפט זה ועל הספרות האקדמית בתחום. בנוסף, אין שרבט ומר שרבט מלינים אלא על אופן יישום ההלכות המשפטיות על נסיבותיו הפרטניות של המקרה, ומשכך אין הם מעוררים כל שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

16. בבחינת למעלה מן הצורך אציין כי כדין קבע בית המשפט המחוזי שמכוח הסכמה משתמעת עשוי אדם להיחשב צד להסכם בוררות גם אם לא חתם עליו באופן פורמאלי [ראו: [רע"א 8523/05](#) החברה המרכזית לפיתוח השומרון בע"מ נ' מזי את יחזקאל בע"מ (פורסם בנבו), 14.2.2010], פסקה 18 להחלטתה של השופטת פרוקצ'יה]. מר שרבט כלל אינו חולק על העובדה כי במסגרת הליך הבוררות, בו לקח חלק פעיל כל העת, הציע מיוזמתו לשמש ערב לשרבט לעניין חיוביה במסגרת ההסדר בנושא המגרשים. אותו הסדר נערך במהלך הבוררות עצמה, וקיבל תוקף של החלטת בורר. משאלו הם פני הדברים, אין בידי לקבל את טענתו של מר שרבט כי החלטת הבורר לעניין זה אינה מחייבת אותו.

17. אשר על-כן, גם דינה של בקשה זו להידחות. נוכח כך, ברי כי בקשתם של שרבט ומר שרבט לעיכוב ביצוע פסק הדין במסגרת [רע"א 2025/12](#), מתייתרת.

18. בנסיבות העניין משלא נתבקשו תגובות, אין צו להוצאות.

י"דנציגר 54678313-1249/12

ניתנה היום, י"ג בניסן תשע"ב (5.4.2012).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 12012490_W02.doc חכ
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, www.court.gov.il
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)